

Hur är det möjligt att man kan ta sitt liv inne på en slutenvårdsavdelning?

DET ÄR EN FRÅGA som man måste ställa sig. Jag har haft en del personer i min närhet som har lyckats med det nu under de senaste tre åren.

Hur kan man tillåta att det ska få hända år 2010? Har inte dagens psykiatri kommit längre i sin utveckling?

Vad är det som driver personer till att ta steget och ta sitt liv inne på en slutenvårdsavdelning? Är hjälpen inom psykiatri så dålig? Eller är det hjälpen utanför avdelningen som inte fungerar?

Vi kan nog vara överens om att det är något som inte fungerar tillräckligt bra i samhället när det trots allt sker.

Det som gör mig extra orolig i min roll som ansvarig för arbetet i RUS är att det finns en ökning av självmord också bland våra barn och ungdomar. Vad är det som gör att de unga inte trivs med sina liv och bestämmer sig för att göra slut på sitt lidande? Den frågan bär vi som arbetar för RUS ständigt med oss.

MEN DET SOM ALLTSÅ ÖVERGÅR mitt förstånd är att man klarar av att ta sitt liv inne på en slutenvårdsavdelning. Är en person så självmordsbenägen när han eller hon kommer in till PIVA, Psykiatrisk Intensivvårdsavdelning, måste man få ett extravak som är så effektivt att det inte ges minsta lilla möjlighet att ta sitt liv. Men så verkar det inte fungera överallt i nuläget, eftersom det finns personer som alltså tar sitt liv inne på en avdelning.

Många självmordsförsök är ett rop på hjälp. Hjälp som man i många fall inte får inom psykiatri idag. Jag har själv varit

självmordsbenägen och inte fått den hjälp som jag då behövde och jag har många vänner som berättat om samma problematik.

Om man kommer in på en avdelning så är hjälpen främst en massa mediciner eller ECT-behandlingar. Det anser jag inte att man kan kalla för en bra behandling.

”Hon kunde inte stanna kvar på avdelningen för att det fanns ont om platser. När hon kom hem tog hon sitt liv.”

Som jag ser det så behövs det också en samtalskontakt eller någon slags terapibehandling. Det måste avsättas mer pengar till det!

JAG KÄNNER EN person som blev satt på en massa mediciner

och enligt henne kände hon sig ännu mer deprimerad av medicinerna och biverkningarna av dessa. Hon kunde inte stanna kvar på avdelningen för att det fanns ont om platser. När hon kom hem tog hon sitt liv. Där släcktes ett liv för att det inte fanns plats för henne i den psykiatriska vården. Det måste avsättas mer pengar!

Man måste också tänka på dem som råkar ut för de personer som tagit sitt liv, som till exempel lokförare, tunnelbaneförare och inte minst personal inom psykiatri. Det måste vara hemskt för dem som i sin yrkesroll drabbas av dem som begår självmord.

Vi måste alla gemensamt ställa krav på regeringen så att det också satsas mer pengar till forskning om självmord. Vi kan inte vänta för då hinner ännu fler ta sitt liv. Avsätt pengar till det här och gör det nu!

Jonas Andersson
Verksamhetssamordnare, RUS